

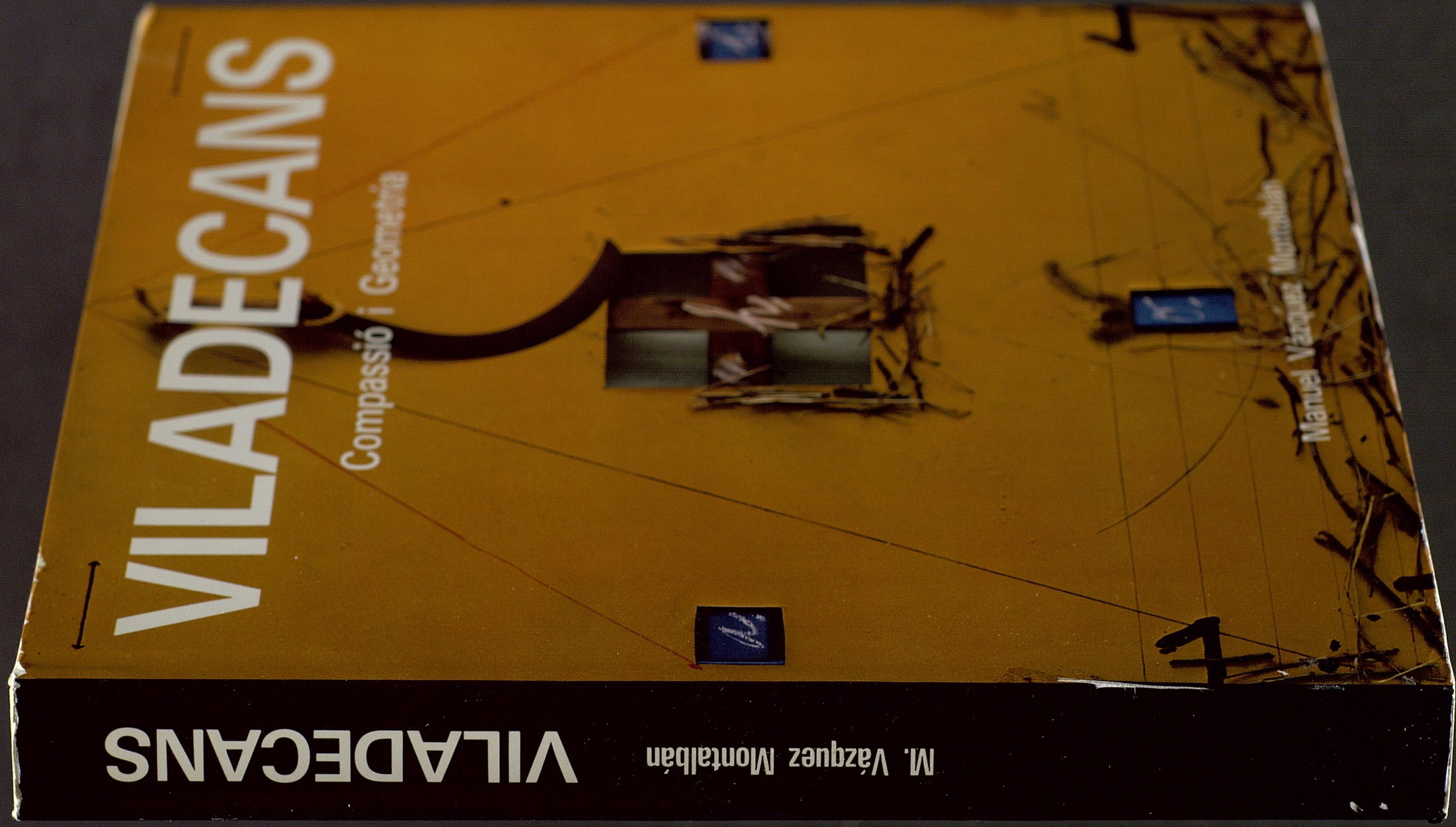
VILADECANS

M. Vázquez Montalbán

VILADECANS

Compassió i Geometria

Manuel Vázquez Montalbán

VILADECANS

Compassió i Geometria

Manuel Vázquez Montalbán

JOAN-PERE VILADECANS
(Barcelona, 1948)

D'ençà de la seva primera exposició a la Sala Gaspar de Barcelona (1969), ha exposat individualment a Barcelona, Madrid, Sevilla, València, Palma de Mallorca, Estocolm, Göteborg, Johannesburg, Colònia, Düsseldorf, Toronto, Mèxic, Washington, Nova York, entre altres. També ha participat en col·lectives arreu del món.

La seva obra, inicialment originada en un barroquisme formal, ple de ressonàncies poètiques, ha anat desenvolupant-se i depurant-se al llarg de successives i continuades etapes fins a arribar a la configuració d'un univers poètic, mitjançant el qual, amb una gran simplicitat d'elements i signes, Viladecans diu d'una manera absolutament personal i exacta tot allò que vol dir. Sovint transgredeix el camp purament pictòric per expressar-se a través d'objectes o «entornaments». A més porta a terme un doble vessant com a realitzador de cartells, cobertes de discs i portades de llibres, peticions de diverses procedències, des del món cultural al món ciutadà.

Ja de bon principi va atreure l'atenció de personalitats de la cultura com Joan Prats, Miró, Espriu, Brossa, Raimon, Tàpies, i de crítics com A. Cirici, M.ª Lluïsa Borràs, J. E. Cirlot, Joan Teixidor, J. J. Sweeney i Roland Penrose entre d'altres. Estableix contacte amb els poetes de les noves promocions, com Pinyol, amb els quals col·labora sovint. És considerat com un dels valors més sòlids de les darreres generacions.

Desde su primera exposición en la Sala Gaspar de Barcelona (1969), ha expuesto individualmente, entre otras, en las ciudades siguientes: Barcelona, Madrid, Sevilla, Valencia, Palma de Mallorca, Estocolmo, Göteborg, Johannesburg, Colonia, Düsseldorf, Toronto, México, Washington, Nueva York. Asimismo ha participado en diversas colectivas por todo el mundo.

Su obra, inicialmente originada en un barroquismo formal, lleno de resonancias poéticas, se ha desarrollado y depurado a lo largo de sucesivas y continuadas etapas hasta alcanzar la configuración de un universo poético, mediante el cual, con una gran simplicidad de elementos y signos, Viladecans dice, de un modo absolutamente personal y exacto, todo aquello que quiere decir. Frecuentemente traspasa el campo puramente pictórico para expresarse a través de objetos o «entornaments». Además lleva a cabo una doble vertiente como realizador de carteles, cubiertas de disco, y portadas de libros, peticiones éstas de variada procedencia, desde el mundo cultural al mundo ciudadano.

Ya desde sus inicios atrajo la atención de personalidades de la cultura como Joan Prats, Miró, Espriu, Brossa, Raimon, Tàpies, y de críticos como A. Cirici, M.ª Lluïsa Borràs, J. E. Cirlot, Joan Teixidor, J. J. Sweeney y Roland Penrose entre otros. Establece contacto con los poetas de las nuevas promociones, como Pinyol, con los cuales colabora a menudo. Se le considera uno de los valores más sólidos de las últimas generaciones.

VILADECANS

Compassió i Geometria

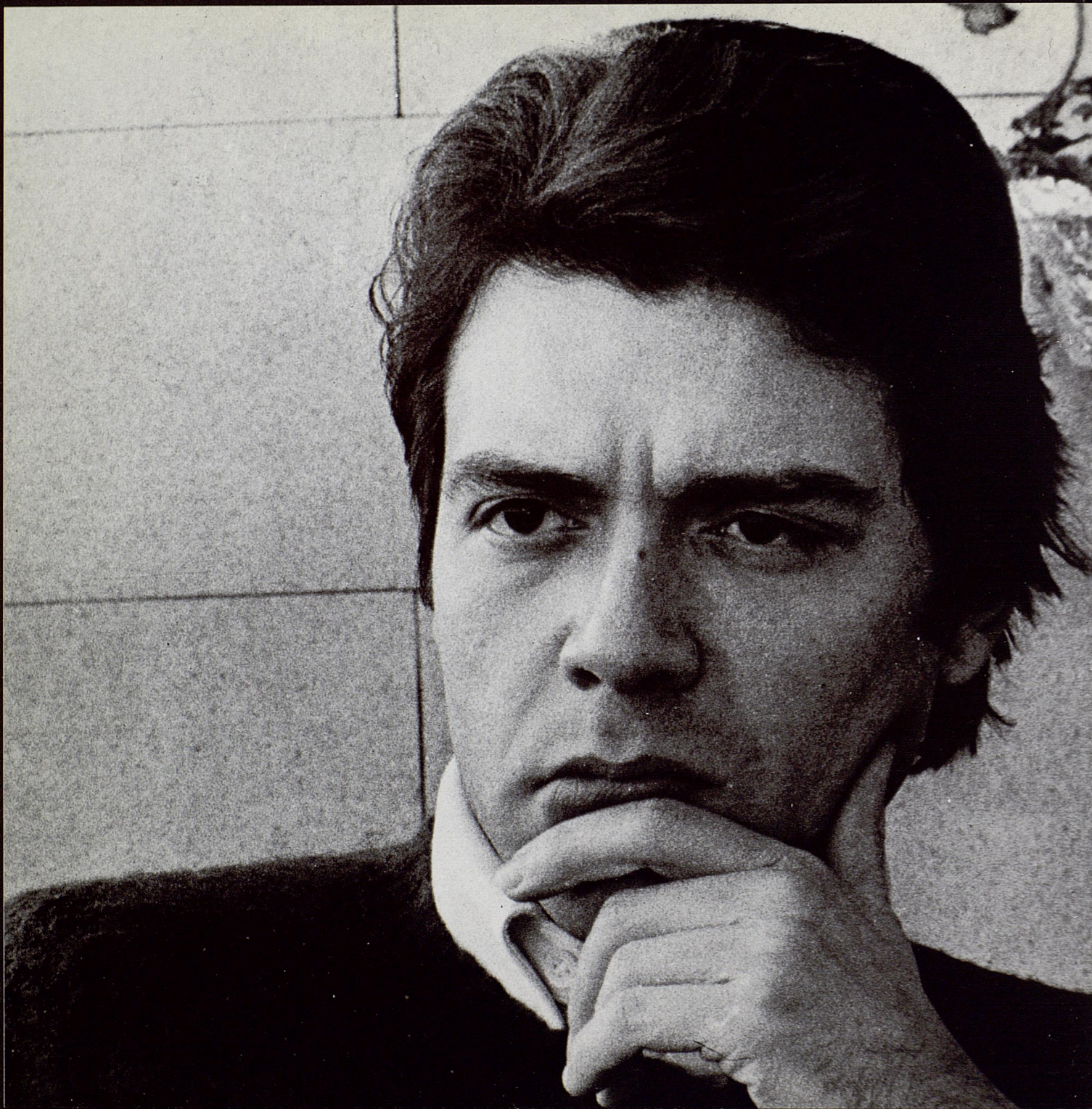
Manuel Vázquez Montalbán

Grafisme poètic de Joan Miró

© Edicions Polígrafa, S. A.
Balmes, 54 - Barcelona-7 (Espanya)
I.S.B.N.: 84-343-0307-8

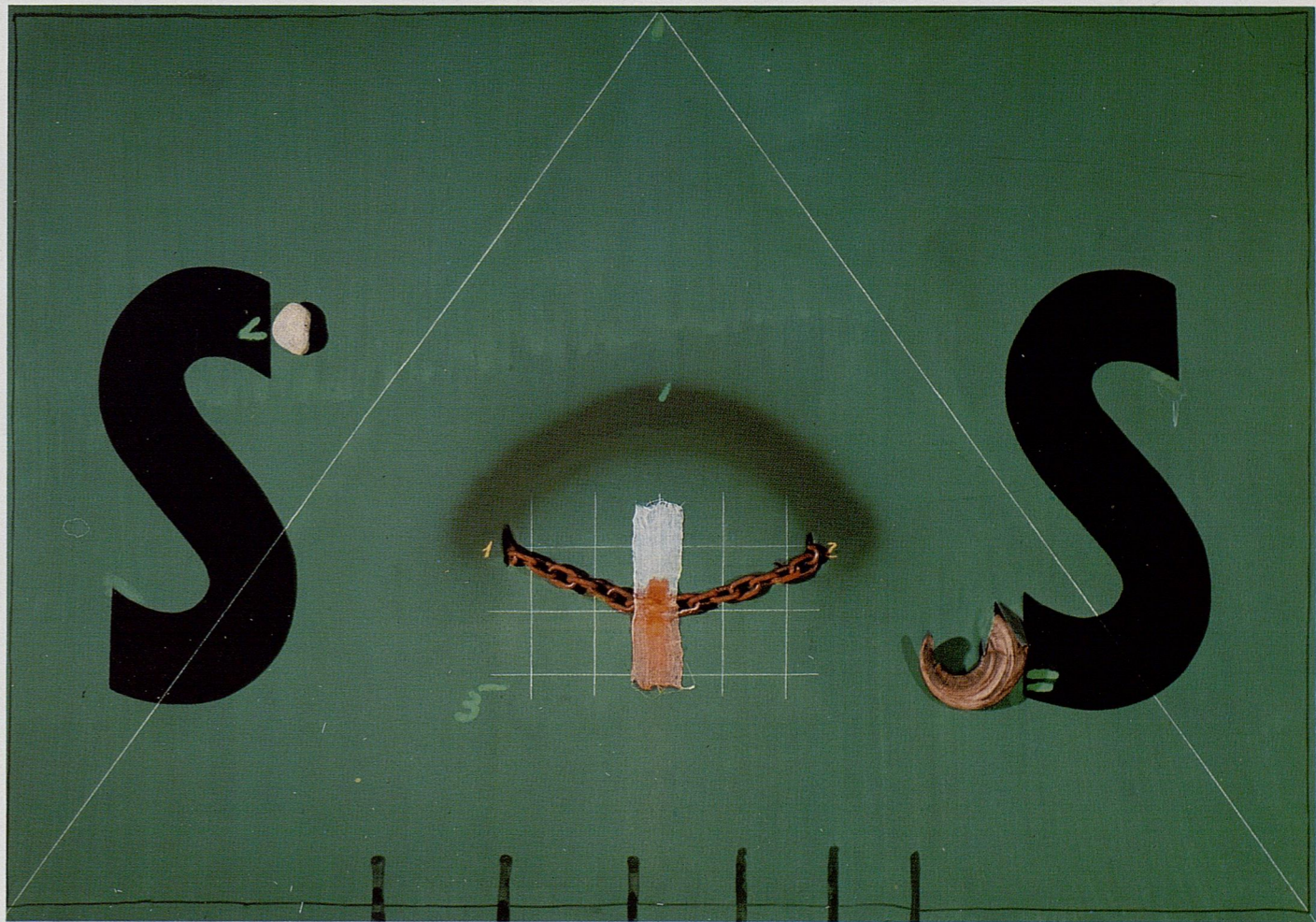
Imprès a La Polígrafa, S. A. - Pareds del Vallès (Barcelona)
Dip. Legal: B. 711-1980 - Printed in Spain

Edicions Polígrafa, S. A. - Balmes, 54 - Barcelona-7 (Espanya)

SUMARI

VILADECANS, Compassió i Geometria	
Text en català	9
Texto en español	23
English text	37
Texte français	53
Bibliografia	69
Il·lustracions	73
Índex d'il·lustracions	153

MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN
(Barcelona, 1939)

Periodista, poeta, assagista, és un dels autors més lúcids del país i que més camps literaris ha conreat. Com a periodista ha gaudit des d'un primer moment d'una gran audiència. Ha col·laborat de manera continuada en publicacions com «Por Favor», «Entreviu», «Triunfo», «Tele/eXpres», «Mundo Diario», «Trebball», «Mundo Obrero» entre altres. Té publicats diversos llibres d'assaig com la primera antologia de «La Nova Cançó» (1969), «Crónica sentimental de España» (1970), «La penetración americana en España» (1975). Poeta d'amplis registres, els seus llibres tenen ressonàncies que van des de la poesia social fins al surrealisme desesperançat, sovint irònic: «Una educación sentimental» (1967), «Movimientos sin éxito» (1969), «A la sombra de las muchachas sin flor» (1971), «Coplas por la muerte de mi tía Daniela» (1973), fins al realisme més insòlit del difícilment classificable «Manifiesto subnormal» (1970), llibre compendi d'assaig, poema, cartell, narració, que en el moment de la seva publicació va provocar les més apassionades polèmiques. Com a novel·lista la seva carrera ha esdevingut particularment prolífica: «Recordando a Dardé» (1969), «Yo maté a Kennedy» (1972), «Happy End» (1973), «Tatuaje» (1974), «Cuestiones marxistas» (1974), «La soledad del manager» (1977), i darrerament «Los mares del Sur», novel·la guanyadora del Premi Planeta 1979.

Periodista, poeta y ensayista, es uno de los autores más lúcidos del país y que más campos literarios ha cultivado. Como periodista ha gozado siempre de una gran audiencia. Ha colaborado asiduamente, entre otras, en las siguientes publicaciones: «Por Favor», «Entreviu», «Triunfo», «Tele/eXpres», «Mundo Diario», «Trebball», «Mundo Obrero». Tiene publicados diversos libros de ensayo, tales como la primera antología de «La Nova Cançó» (1969), «La penetración americana en España» (1965). Poeta de amplios registros, sus libros tienen resonancias que van desde la poesía social al surrealismo desesperanzado, con frecuencia irónico: «Una educación sentimental» (1967), «Movimiento sin éxito» (1969), «A la sombra de las muchachas sin flor» (1971), «Coplas por la muerte de mi tía Daniela» (1973), hasta el realismo más insólito del difícilmente clasificable «Manifiesto subnormal» (1970), libro compendio de ensayo, poema, cartel, narración, que en el momento de su publicación provocó las más apasionadas polémicas. Como novelista su carrera ha sido particularmente prolífica: «Recordando a Dardé» (1969), «Yo maté a Kennedy» (1972), «Happy End» (1973), «Tatuaje» (1974), «Cuestiones marxistas» (1974), «La soledad del manager» (1977), y últimamente «Los mares del Sur», novela ganadora del Premio Planeta 1979.